„Locul" şi „vremea" sunt însă şi *dimensiuni* ale lumii; adică, ele sunt mijloace pentru a putea rândui, aşeza, situa fiinţele care sunt în ea. Cartea *Eclesiastului*, atât de vorbitoare sufletului românesc, zice: „Dormitul îşi are vremea lui, şi sculatul îşi are vremea lui..." Iar vorbirea obişnuită spune că toate lucrurile se fac „la vremea lor", aşa cum toate lucrurile se pun „la locul lor".

Există, deci, un fel de prejudecată în vorbire, că lucrurile ar avea în lume un loc şi un timp anumit al lor. Altfel zis, că firea este o alcătuire de fiinţe, rânduită, până la un anumit punct. Zicem: „lumea aceasta este rânduită", dar zicem numai „oarecum", pentru că rânduiala acestei lumi nu este desăvârşită, în orice caz, nu e actual desăvârşită. Pentru că, dacă e adevărat că, pentru român, până la urmă, „dreptatea iese totdeauna deasupra ca untdelemnul", tot pentru el, până atunci, „dreptatea umblă în lume cu capul spart".

Există – după cum vom vedea – în această lume oarecare „lucru slab", oarecare principiu de mişcare, de dezordine, oarecare libertate, care face ca nu toate lucrurile să fie întregi, la locul lor, şi nici să nu vină totdeauna la vreme, ci să impună o căutare sau o aşteptare. Dar